

๑๕๗

夜行歌

ตำนาน ราตรี

“นับจากวันนี้
ความปรารถนาของเจ้า
คือความปรารถนาของข้า
ชีวิตข้าเป็นของเจ้า
เราจะแก่ชราไปด้วยกัน ตายด้วยกัน”

พิมพ์ครั้งที่ ๑

紫微流年
จื่อเว่ยเหลียนเหนียน เขียน
อัญชลี เตชะธิตกุล แปล

天山篇

ตอนที่ ๑ : เขาเทียนชาน

เชลย

น้ำลายปนโลหิตถูกถมลงบนพื้นทราย

เขาเผยหน้าขึ้นเหลียวมองรอบๆ มองเห็นยอดเขาหิมะประกายเงินที่อยู่ไกลออกไปเหนือกำแพงสูง อากาศแจ่มใสบริสุทธิ์ ทว่าเมื่อสุดเข้าทางจมูกที่ถูกกระแทกอย่างรุนแรง กลับได้กลิ่นคาวปนมาด้วยไม่จางหาย

ผู้คุมทาสอ้อมหิตตวัดแลเห็นนโยบายเชลยทุกคนที่ไม่อาจลุกขึ้นได้ทันเวลา หลังจากถูกเคี่ยวกรำอย่างกตัญญูติดต่อกันหลายวัน เรี่ยวแรงของเขาก็ยากจะพยุงกายให้ยืนในอิริยาบถแสนธรรมดาได้แล้ว

ผู้คนที่ถูกกวาดต้อนมาจากที่ราบจางหยวน*ต้องอยู่ในที่แห่งนี้ด้วยสถานะต่ำต้อยที่สุด บาดแผลของเขาเพิ่งสมานตัวไม่ทันไรก็ถูกขับให้ไปยังสนามฝึก ไม่รู้ว่กำลังภายในของเขาถูกสะกดไว้ด้วยวิธีการใด นอกจากใช้วิธีหลบเลี่ยงเอาตัวรอดในยามต่อสู้แล้ว ก็เหลือเพียงแรงฮึดและพลังกายเป็นที่ยึดเหนี่ยวคำจูน มีคนตายอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ไม่แน่ว่าอาจถึงคราวตัวเองเมื่อใดก็ได้

ครูฝึกผู้โหดเหี้ยมผิดมนุษย์มานานคร่ำชีวิตผู้คนตามอำเภอใจโดยไม่เปิดโอกาสให้ได้แย้งแม้แต่นิดเดียว หากใครเคลื่อนไหวช้าแค่เพียงเล็กน้อยก็จะถูก

*พื้นที่ภาคกลางของจีน ครอบคลุมพื้นที่ทางใต้ของแม่น้ำหวงเหอ (แม่น้ำเหลือง) โดยมีมณฑลเหอหนานเป็นศูนย์กลาง ครอบคลุมถึงพื้นที่ทางตะวันออกของมณฑลซานซี ทางใต้ของมณฑลเหอเป่ย์ ทางใต้ของมณฑลชานซี ทางตะวันตกของมณฑลชานตง ทางเหนือของมณฑลอานฮุย และทางตะวันตกเฉียงเหนือของเจียงซู

เขียนตีต่งพายูฝนระลอกใหญ่ กระหน่ำฟาดลงยังจุดที่เปราะบางที่สุดบนผิวกาย ภายนอกไรรอยขีดข่วน ภายในใกล้ฟกช้ำอักเสบ ต้องเจ็บอยู่นานนับสัปดาห์

นี่คืออาณาเขตลับในส่วนลึกของเขาเทียมซาน และเป็นฐานใหญ่แห่งลัทธิ มาร หากตนตายอยู่ที่นี้ ก็จะกลายเป็นเรื่องตลกน่าขันอย่างแท้จริง เดิมเขาคิดว่าการฝึกฝนเคียวกร่าของสกุลนั้นว่าเข้มงวดหนักหนาแล้ว ยามนี้เห็นที่ยังคงเบาเกินไปด้วยซ้ำ เขาอดเริ่มสงสัยไม่ได้ว่ามีคนสามารถอดชีวิตออกไปจากที่นี่ได้จริงหรือ

ผู้คนแถวหนึ่งที่ลงจากรถม้าสปริงเหมือนคลั่งในตอนแรก ไม่ถึงสามวันก็ตายเสียแล้ว ศพถูกลากไปกับพื้นในสภาพคว่ำหน้าเช่นเดียวกับผู้ตายคนอื่นๆ เสื้อผ้าขาดวินถูกสไลป์จนกลายเป็นเศษผ้า ยากที่จะจดจำได้ว่าศพที่มีสภาพเหมือนยาจกเหล่านั้นเคยเป็นจอมยุทธ์ยอดฝีมือผู้มีชื่อเสียงลือลั่นในยุทธภพจกหยวน เมื่อมาถึงที่นี่ทุกคนล้วนต้องตำราวกับมดปลวก

การเคียวกร่าฝึกฝนหลายวันทำให้ทุกคนประจักษ์แก่ใจประการหนึ่ง ผู้ที่ได้รับการยกย่องเชิดชู ณ ที่แห่งนี้มีเพียงหนึ่งเดียว นั่นคือเจ้าลัทธิมารผู้อยู่เหนือการปกครองทุกระดับชั้น คอยมองสรรพสิ่งจากเบื้องบนราวกับเทพผู้สูงศักดิ์มากبارมี

ส่วนสถานที่ที่เขาอยู่ในยามนี้ เป็นเพียงสนามฝึกที่ลัทธิมารเอาไว้คัดเลือกปลาชิวปลาสร้อยที่ใช้การได้ เหล่าครูณับไม่ถ้วนถูกฝึกอยู่หลังลูกกรงที่กั้นแยกแต่ละเขตแดน ไม่รู้ว่ามีคนจำนวนเท่าใดที่อยู่ที่นี่มาตั้งแต่เยาว์วัย ต้องทนกับการถูกเขียนตีซ้ำๆ วันแล้ววันเล่า จนแววตาปราศจากความรู้สึกของมนุษย์ เช่นล่าสังหารชีวิตได้อย่างไร้ความรู้สึกเหมือนเครื่องจักร และจู่โจมตามคำสั่งจนกลายเป็นสัญชาตญาณอย่างหนึ่งไปแล้ว

มือสังหารแห่งลัทธิมารที่สามสิบหกแคว้นต่างพรันพริงเมื่อได้ยินนาม ลั่นสะเทือนทั่วแดนประจิม^๒ ล้วนถูกฝึกมาด้วยวิธีนี้

^๒ “ซือว์” (Xiyu) ชื่อเรียกดินแดนทางตะวันตกของจีนสมัยโบราณ ครอบคลุมพื้นที่ตั้งแต่ด่านอวี่เหมินกวนและด่านหยางกวน (ในมณฑลกาณซู) ชุมเขาปามีร์ (Pamir) และพื้นที่มณฑลซินเจียงทั้งหมด

ไม่ว่าหนืออย่างไรก็หนีไม่พ้น เมื่อไม่อยากตาย ก็มีเพียงต้องยืนหยัดต่อไป เชาว์ดแถบผ้าปิดแผลบนแขนให้แน่นขึ้นแล้วก้าวเข้าสู่สนามตามเสียงสัญญาณ เผลอหน้ากับศึกประลองรอบต่อไป

หลังผ่านการฝึกกรำมาหนึ่งปีเต็ม ก็เหลือชาวจงหยวนที่เข้าค่ายเชลยพร้อมกัน เพียงสามคน พวกเขาเข้าสู่ค่ายฝึกรบพร้อมกับดรุนสองร้อยเก้าสิบเจ็ดคนที่ถูกฝึก ในค่ายเชลยมาแต่เยาว์วัย สิ่งที่อยู่คือการรบราฆ่าฟันที่โหดเหี้ยมยิ่งกว่า

ระหว่างพักการฝึก ดรุนเหล่านี้มักจับกลุ่มสนทนากัน คาคเดาชะตาชีวิตในอนาคตของตัวเองด้วยใจลุ้นระทึก มีเพียงผู้ที่ก้าวออกจากค่ายฝึกรบเท่านั้น จึงจะได้สิทธิ์เป็นมือสังหารที่ปฏิบัติภารกิจอย่างเป็นทางการ ส่วนผู้ที่โดนเด่นกว่า จะถูกจัดอยู่ในเจ็ดสังหาร นั่นคือมือสังหารระดับยอดฝีมือของลัทธิมีเพียงเจ็ดคนเท่านั้น อยู่ใต้บัญชาของทูตฝ่ายขวา แม้กระทั่งผู้อาวุโสสูงสุดทั้งสามก็ยังไม่กล้า สบประมาทพวกเขา

เมื่อออกจากที่นี่ก็จะได้ติดต่อกับสุราอาหารเลิศรส เสื้อผ้าอาภรณ์หรูหรา คฤหาสน์ใหญ่โต มีสาวงามคอยเอาอกเอาใจและได้รับใช้คอยปรนนิบัติ ได้รับสิทธิ์ เสวยสุขรวมถึงเกียรติยศที่ได้รับความเคารพจากเหล่าสาวก

ในลัทธิมาร มือสังหารที่แท้จริงนั้นมีตำแหน่งสูงส่ง พวกเขาใช้เลือดเนื้อ แลกกับบรรณาการจากแคว้นต่างๆ ในแดนประจิม สมบัติมั่งคั่งเต็มคลังล้วน ได้มาด้วยเหตุนี้ ไม่ต้องใช้แรงงานเพาะปลูกก็สามารถอยู่อย่างสมบูรณ์พูนสุข เหยยหน้าล้วนเห็นแต่พฤษชาสวยงาม เครื่องประดับล้ำค่า โฉมงาม และอาชางาม ที่นานาแคว้นส่งมาบรรณาการเนืองแน่นหลากหลาย เป็นสวรรค์บนดินอันวิจิตร รุ่งเรืองโดยแท้

นั่นคือหัวข้อที่เหล่าดรุนทั้งหลายชื่นชอบกันมากที่สุด ความฝันอันเป็นมายา เป็นเพียงสิ่งเดียวที่ช่วยยึดเหนี่ยวจิตใจ เป็นความหวังเดียวท่ามกลางการขับเคี่ยว ที่มีแต่โลหิตและความเจ็บปวด พวกเขาฝากความหวังไว้กับความสุขแห่งฟ้าหลังฝน เตียงนอนเย็นเฉียบแข่งกระด้าง อาหารรสหยาบลิ้น การฝึกโหดอันป่าเถื่อนในโลกแห่งความจริง ล้วนถูกลืมเลือนล้นท่ามกลางวงค์ฝัน เทียบกับสวรรค์นอก

สนามสังหารแล้ว ความโหดร้ายในที่แห่งนี้เสมอด้วยคำว่ารกเท่านั้น เขาสดับฟังจินตนาการในอนาคตที่ตั้งอยู่ข้างหู หลับตาลงผ่อนลมหายใจ หวังจะฟื้นฟูพลังกำลังให้กลับมาในเวลาอันสั้นที่สุด

เสียงเรียกที่ตั้งมากะทันหันตัดบทสนทนาซุบซิบของทุกคน เหล่าตรุนที่นั่งตามอัธยาศัยเต็มพื้นริบลูกพรวดขึ้นเรียงแถว ยืนตรงมือแนบลำตัวอย่างว่องไว ชายฉกรรจ์แดนประจิมที่มีหนวดเคราหยิกย่างกรายเข้ามาด้วยฝีเท้าไม่รีบร้อนก้าวผ่านใบหน้าไร้อารมณ์ของแต่ละคน รวากับสำรวจตรวจตราดาบโค้งที่เพ่งลับคม

“ฟังให้ดี ข้าจะพูดเพียงรอบเดียว” บรรยาการสดเจียบหยุดนิ่งราวกับภูเขาน้ำแข็งที่ตั้งตระหง่านมานับหมื่นปี “บัญชาแห่งเจ้าลัทธิ ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไปให้ดำเนินการประลองโดยมีกำหนดเวลาหกวัน สามคนสุดท้ายที่ชนะจะได้รับโอกาสพบเจ้าลัทธิ เป็นอิสระจากค่ายฝึกรบ และเป็นมือสังหารของลัทธิ พวกเจ้าควรยินดี ใ้ว่าทุกปีจะมีโชคเช่นนี้ แต่นั่นก็บอกไปว่านับจากนี้ พวกเจ้าคือศัตรูกัน” สายตาเย็นชาของชายฉกรรจ์กวาดมองผ่านกลุ่มคนที่เจียบกริบ “ลองดูซิว่าใครจะมีชีวิตอยู่จนวาระสุดท้าย”

หกวัน...สั้นมาก และนานมากเช่นกัน

ไม่มีใครชมตาหลับได้ ความหวาดกลัวกำลังแตกหน่อผลิบ่อย่างเจียบเจียบไม่ว่าผู้ใดก็ล้วนหวั่นเกรงว่าจะถูกลอบเชือดคอยามหลับ เวลาที่ถูกฝึกกรำมาด้วยกันยาวนานพอสมควร ทุกคนต่างรู้จักวิธีการของกันและกันเป็นอย่างดี

ในสามร้อยคน รับเพียงสามคนเท่านั้น

เขานึกถึงเรื่องวิธีการเลี้ยงแมลงพิษของชนเผ่าเหมียว*ที่เคยได้ยืมในวัยเด็ก แมลงมีพิษแต่ละชนิดจะถูกนำไปขังในกล่องที่ปิดมิดชิด แล้วปล่อยให้พวกมันกัดกินเข่นฆ่ากันเอง ตัวที่รอดก็คือราชาแมลง

วิธีการเดียวกัน การฝึกประลองลักษณะเดียวกัน

เหล่าตรุนที่มีชีวิตราวผักปลาใช้ทักษะที่เรียนรู้จากครูฝึกคนเดียวกัน ชุ่ม

*ชนเผ่าม้ง

พิฆาต พิษสังหาร ลวงสังหาร อาวุธพิฆาต เหล่าตรุนล้มลงคนแล้วคนเล่า โลหิตแดงฉานไหลนองทั่วสนามฝึกกรวยสายน้ำ เขาอยากกุดหัวครูฝึกเป็นที่สุด ยิ่งอยากฆ่าเจ้าลัทธิที่ชักใยใช้คนนอกอย่างเลือดเย็น กุมทุกอย่างในกำมืออย่าง สูงส่งหยิ่งผยองผู้นั้น ทว่าก่อนอื่น เขาทำได้เพียงพยายามให้ตัวเองมีชีวิตต่อไป

จำนวนคนลดลงกว่าครึ่ง การฝึกฝนมานานปีทำให้เหล่าตรุนเชี่ยวชาญการ ควบคุมตัวเอง ลดทอนการจู้จี้และการใช้พลังกำลังที่เกินจำเป็น เขาขุดร่าง เร้นกายอยู่ใต้เงาไม้ ความง่วงซึมส่งผลให้เปลือกตาหนักอึ้ง เขากัดฟัน คมกระบี่ ในมือถูกสวมลงในฝัก บนแขนมีบาดแผลเปิดเพิ่มมาอีกริ้ว ความเจ็บปวด หนักหน่วงขับไล่ความง่วงงุนให้หายเป็นปลิดทิ้ง ไม่ได้นอนมาลิ้น สติของเขา เริ่มเลือนราง ปฏิกริยาก็เชื่องช้าลงไม่น้อย

ร่างหนึ่งลอบเข้ามาประชิด เขาไม่ส่งเสียง อีกฝ่ายส่งสัญญาณมือแสดง ท่าที่เป็นมิตร เขาเบี่ยงกระบี่ยาวไว้ด้านข้าง รอให้เด็กหนุ่มผู้นั้นเป็นฝ่ายเอ่ยปาก

“เป็นเช่นนี้ต่อไปไม่ได้ พวกเราจะตายกันหมด” เห็นชัดว่าความง่วงครอบงำ เด็กหนุ่มผู้นั้นเช่นกัน เขาคดเสียดำฉายแววเหนือยล้ำ “จำเป็นต้องร่วมมือกัน ไม่เช่นนั้นรอเจ้านอนหลับ...”

นอนหลับแล้วจะเป็นเช่นไร มิต้องเอ๋ยก็รู้ชัดอยู่แก่ใจ เขามองอีกฝ่ายด้วย สายตาเย็นชา “เจ้าจะทำอะไร”

“ดูจากเร็วแรงในเวลานี้แล้ว ข้ายังทนได้อีกประมาณสามชั่วยาม” ข้าคิดว่า สถานการณ์ของเจ้าเองก็คงพอกัน”

เขาแปลกใจกับความเปิดเผยของอีกฝ่าย จึงผงกศีรษะเงิบๆ เขาเอง ก็เคยเวลาราวๆ นั้นกับตัวเองเช่นกัน

“ข้าคุ้มกันให้เจ้าพักผ่อนก่อน หนึ่งชั่วยามให้หลังพลัดเวรกัน ลำพังเจ้า คนเดียวทนได้ไม่ถึงหกวันแน่ เรื่องนี้พวกเราเหมือนกัน”

“เหตุใดจึงต้องเชื่อเจ้า”

๑ ชั่วยาม เท่ากับ ๒ ชั่วโมง

“เจ้าไร้ทางเลือก”

“เหตุใดเจ้าถึงเชื่อข้า”

“ข้าไม่มีทางเลือก” อีกฝ่ายเหลือบตาขึ้นมองเขา ในที่สุดเด็กหนุ่มก็ยิ้มเจื่อน “เอาเถอะ ข้าคอยสังเกตหาคนที่สามารถร่วมมือกันได้อยู่ตลอด มีเพียงเจ้าที่ไม่เป็นฝ่ายจูโจมก่อน ไม่ว่าจะด้วยอ้อมแรงหรืออะไรอื่นก็ตาม...”

นิ่งไปอีดีใจใหญ่ก็ยังไม่ได้รับคำตอบ เด็กหนุ่มจึงเริ่มเร่งเร้า “เอาละ ที่ควรพูดก็พูดไปหมดแล้ว เจ้าตัดสินใจว่าอย่างไร”

“ตกลง” เขาโพล่งออกมาตรงๆ จากนั้นจึงหลับตาลง ดำดิ่งสู่นิหรรณณ์อย่างรวดเร็ว

ฝนโลหิตหลังลงมาระลอกหนึ่ง

ปลายกระบี่กรีดเหนือผ่านลำคอคู่ต่อสู้อย่างแผ่วเบา สัมผัสได้ถึงแรงสั่นเบาบางที่คมมีดตัดเส้นโลหิต กล้ามเนื้อแน่นตึงคลายลงทันที แทนที่ด้วยความเหนียวล้าหลังใช้กำลังอย่างหนักหน่วง

เขากระอักไอบาๆ อวัยวะภายในที่ถูกแรงจวบดเจ็บทำให้มีกลิ่นคาวเลือดปนมาด้วยทุกครั้ง เขาเหลือบตาขึ้นมองออกไปไม่ไกล หลังจากผลัดกันเผ่ายามและพักผ่อนกับร่วมมือกันต่อสู้มาสองวัน ก็รู้สึกเข้าหากันพอสมควร เด็กหนุ่มคนนั้นจัดการคู่ต่อสู้ได้ตามคาด อีกฝ่ายกำลังฉีกชายเสื้อทำแผล ฝึเท้าเบาหวิวเล็กน้อย ดูแล้วบาดเจ็บเอาการ เท่าที่เขาสังเกต เด็กหนุ่มออกกระบวนท่าได้ว่องไวเยี่ยมไหด ทั้งยังชำนาญการกุมโอกาส ไม่แปลกที่จะยืนหยัดจนถึงสุดท้ายเห็นที่ตนคงเจอพรรคพวกที่ไม่เลวคนหนึ่งเข้าแล้ว

พลบค่ำวันที่หก ในสนามประลองยังเหลืออีกสี่คน

อาทิตย์อัสดงดุจโลหิต สายลมพัดผ่านพากลิ่นคาวโชยคลุ้งทั่วสนามทรายราวกับมืออันอ่อนโยนที่ลูบผ่านดวงหน้าของผู้ตาย ครูฝึกยืนเฝ้ามือโพล่หลังสีหน้าไร้ความเปลี่ยนแปลง “ฆ่าอีกคนหนึ่ง พวกเจ้าก็ออกไปได้แล้ว”

ถ้อยคำดั่งเหล็กสลักลึกข้างหู ประกาศความจริงที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ สายตาคมเฉียวดุจอินทรีสีจู้จ้องประสานกัน

สองคนตรงข้ามก็ร่วมมือกัน ยามโหมตีเข้ากันได้ไร้ช่องโหว่ ต่างจากคู่ที่ร่วมมืออย่างแรงดวนเหมือนพวกเขา เห็นได้ชัดว่าสถานการณ์ของฝ่ายตรงข้ามเหนือกว่า ฝ่ายใดจะคว้าชัยชนะย่อมได้ไม่ยาก หากกำลังภายในไม่ถูกสะกดไว้ละก็...ความคิดหนึ่งแวบเข้าในหัว ก่อนจะถูกลืมทันที ในช่วงพริบตาแห่งความเป็นความตายไร้ช่องว่างให้โอดครวญตัดพ้อ

“พวกเจ้าไม่มีโอกาสชนะ” สายตาจากฝั่งตรงข้ามทั้งคมกริบและท้าทาย ใช้วิธีจู่โจมทางจิตใจ “ไม่นับฝีมือ อาการบาดเจ็บก็หนักกว่าพวกเรามาก”

เขาแม้ริมฝีปากแห้งแตก ชูกระบี่ขึ้นช้าๆ

“โอกาสรอดเพียงหนทางเดียวคือพวกเจ้าสังหารกันเอง ดูว่าใครจะโชคดีอย่างไรเสียพวกเจ้าก็แค่ร่วมมือกันโดยบังเอิญ” คนหนึ่งเข้าใจความคิดของพรรคพวก อีกคนร่วมเกลี้ยกล่อมอย่างรู้ใจ “ไร้ประโยชน์ที่จะต่อสู้กับพวกเรา รังแต่จะทำให้ตายทั้งคู่เสียเปล่าๆ พวกเจ้าเองก็รู้ดีว่าเลือกสู้กับทางไหนมีโอกาสชนะ ผู้ชนะคือผู้ได้รับสิทธิ์คนที่สาม พวกเราไม่อยู่เกี่ยว”

สิ่งที่ฝ่ายตรงข้ามพูดมาล้วนเป็นความจริงและมีเหตุผล เดิมต่างก็เป็นคนแปลกหน้า ย่อมไม่อาจฝากฝังชีวิตเพียงเพราะการพัวพันในสถานการณ์บีบคั้นระยะสั้นเช่นนี้ เมื่อวิเคราะห์สถานการณ์ด้วยเหตุผลแล้วก็ล้วนชัดเจนแจ่มแจ้ง โชคชะตากลั่นแกล้งหรือไร พวกเขาซึ่งปราศจากความแค้นต่อกันจึงถูกบีบคั้น ไล่ต้อนให้เป็นศัตรูกันถึงเพียงนี้ และด้วยอำนาจใด ทำให้คนเหล่านี้คอยเฝ้ามองอย่างเยือกเย็น รอให้โลหิตแดงสดสาตกกระเซ็น

เขามองไปยังเด็กหนุ่มที่ร่วมต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่มาสองวัน ฝ่ายหลังเองก็มองตอบเช่นเดียวกันท่ามกลางชะตาลิขิต ราวกับมีอารมณ์ความคิดเดียวกัน คุกรุ่นเผาผลาญ สายตาแห่งความเยาวยิ่งหวาดคมปลาบค่อยๆ ฉายเจตนาแรงกล้า

ชั่วพริบตา ประกายกระบี่พลันแหวกม่านราตรี

ประตูเปิดออกแล้ว

ร่างไร้วิญญาณถูกหามออกจากสนามฝึกศพแล้วศพเล่า ถูกเข็นออกไปด้วยเกวียนลาก หลุมศพขุดไว้เรียบร้อยแล้วในสุสานที่อยู่ไกลออกไป ชีวิตที่ดับสูญ

ไปก่อนถูกฝังกลบเรียงราย ไม่จาร์ึกไว้แม้กระทั่งชื่อเสียงเรียงนาม

ผู้ที่สามารถมีชีวิตอยู่มีเพียงผู้แข็งแกร่งเท่านั้น

ไร้ความโศกเศร้า ปราศจากน้ำตา ปลายทางของชีวิตยังคงมืดมน ยัง
มีทันได้สัมผัสแดนธรรมชาติที่แผ่รอมานาน ก็ต้องลงไปอยู่ในดินกลายเป็นอาหาร
แก่ต้นไม้ใบหญ้า

พวกเขาเองก็ถูกหามออกมา เอียงหน้ามองส่งพวกฟ้องที่เคยอยู่ร่วมกัน
ความเป็นและความตายถูกขีดพรหมแดนอย่างง่ายดาย เขาตั้งสายตากลับไม่ยอม
มองอีกต่อไป เด็กหนุ่มข้างกายคล้ายจะเข้าใจว่าเขากำลังคิดอะไร จึงฉีกยิ้มยิ่พัน
แต่แล้วกลับต้องเบ้าปากทำหน้าเหยเกเนื่องจากสะท้อนถึงบาดแผล

หัวใจของเขาพลันอบอุ่นขึ้นมาบ้างแล้ว

ชั่วขณะสุดท้าย พวกเขามิได้เขินฆ่ากันเอง แต่เลือกทำหยาตศัตรูที่แข็งแกร่ง
ยิ่งกว่าพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย ใช้การบาดเจ็บเสี่ยงตายแลกกับโอกาสในการ
รอดชีวิต แม้จะทิ้งความรู้สึกทุกอย่างไปกับการฝึกกรำ ทว่าก็ยังมียางอย่างอยู่
เหนือสัญชาตญาณการเอาชีวิตรอด

โง่เขลา ทว่าคุ้มค่า แม้จะเจ็บปวดไปทั่วร่างจนแทบหมดสติ แม้ว่าอีก
เพียงนิดกระปี่นั้นก็เกือบตัดแขนของเขาไปแล้ว ก็ยังคุ้มค่าอยู่ดี

เขาหัวเราะ ทั้งยังโอบาๆ รู้สึกแทบขาดใจ “พวกเรายังมีชีวิตอยู่”

“มีชีวิตอยู่” น้ำเสียงแหบแห้งอ่อนแรงเช่นเดียวกันตอบกลับมา

เขารักษาอาการบาดเจ็บอยู่ถึงหนึ่งเดือนเต็มกว่าจะหาย นอนชมอยู่บนเตียงโดย
ไม่อาจขยับเขยื้อนเป็นเวลาครึ่งเดือน หมอที่รักษาบอกว่ามีวิธีการบีบหนึ่งเดียว
หัวใจของเขาไปเพียงครั้งซุน^๔ การปฏิบัติที่ได้รับระหว่างรักษาอาการบาดเจ็บต่างจาก
เมื่อก่อนราวฟ้ากับดิน ยาสมานแผลตำรับทองเองก็มีสรรพคุณพิเศษมากมาย
ทั้งเขายังรู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าท่าทีของบ่าวรับใช้แสดงความนอบน้อมให้เกียรติ
ขึ้นมาก ถึงขั้นเจือด้วยความเกรง

^๔ ๑ ซุน เท่ากับประมาณ ๑ นิ้ว

“เห็นทีอีกไม่กี่วันก็จะได้พบเจ้าลัทธิแล้ว” เด็กหนุ่มพลิกดูเสื้อผ้าชุดใหม่ ที่เพิ่งส่งมา ริมฝีปากบางโค้งขึ้นเล็กน้อย หลังจากร่วมเป็นร่วมตายกันมา ทั้งยังได้รับการรักษาอยู่ในห้องเดียวกัน ทั้งสองจึงสนิทกันฉันพี่น้อง

เขาชำเลื่องมอง เนื้อผ้าของชุดใหม่ต่างจากเสื้อผ้าเนื้อหยาบในอดีตชนิด หน้ามือเป็นหลังมือ “พบแล้วจะเป็นเช่นไร”

“ก็ถือว่าเข้าสู่ค่ายสังหารอย่างเป็นทางการ”

“ค่ายสังหาร?” เขาประหลาดใจเล็กน้อย “ยังมีการฝึกอีกหรือ”

“เจ้าไม่รู้เลยหรือ” เด็กหนุ่มหัวเราะ นัยน์ตาเปล่งประกาย เอียงศีรษะ พลาทอนอธิบายให้เขาเข้าใจ

ผู้ครองอำนาจสูงสุดแห่งลัทธิมารมีเพียงเจ้าลัทธิ ภายหลังมีการแต่งตั้ง ทูตฝ่ายซ้ายและขวา ทูตฝ่ายซ้ายคุมด้านปัญญา มีหน้าที่ดูแลกิจธุระในลัทธิ ทูตฝ่ายขวาคุมด้านอาญา มีอำนาจชี้ขาดและบังคับใช้กฎระเบียบ ทุกตำแหน่ง ระดับชั้นต่างชัดเจน กฎระเบียบเข้มงวด โทษทัณฑ์สำหรับผู้ละเมิดกฎแห่ง ลัทธินั้นปราศจากความปรานี

รองลงมาเป็นผู้อาวุโสสูงสุดทั้งสาม ผู้อาวุโสช่วยดูแลการฝึกมือสังหาร ปกครองค่ายเชลยและค่ายฝึกรบ ผู้อาวุโสจึงดูแลสัมพันธ์การทูตของสามสิบหก แคว้นแดนประจิม ผู้อาวุโสเชี่ยวชาญรับผิดชอบการบริหารภายใน ช่วยทูตฝ่ายซ้าย ปกครองเหล่าสมุนสาวก

รองจากนั้นก็คือเจ็ดสังหาร

ค่ายสังหาร เป็นนามรวมของมือสังหารทุกคนที่เคยผ่านการฝึกกร้าวอย่างหนัก เจ็ดสังหารคือยอดฝีมือแห่งค่ายสังหาร ออกปฏิบัติการยามมีแผนลอบสังหาร ผู้ครองแคว้นหรือขุนนางคนสำคัญเท่านั้น พวกเขารับคำสั่งโดยตรงจากทูตฝ่ายขวา มีตำแหน่งเป็นรองผู้อาวุโสสูงสุดทั้งสามเท่านั้น หากค่ายสังหารคือกระบี่ เจ็ดสังหาร ก็คือปลายกระบี่แหลมที่แก้กล้าแข็งแกร่ง

“เจ็ดสังหาร?” เขาค่อยๆ ขบคิด “เจ็ดคนหรือ”

“แต่ไหนแต่ไรเป็นเจ็ดคน ล้วนเป็นยอดฝีมือที่ผ่านศึกมาอย่างโชกโชน เล่ากันว่าไม่มีผู้ใดที่พวกเขาสังหารไม่ได้ เพียงแต่เมื่อมีคนตายจึงต้องหาคน

มาเสริม ค่ายสังหารเองก็เช่นกัน” เด็กหนุ่มนอนหนุนแขน สีหน้าดูเหม่อลอย “ช่วงก่อนจำนวนสูญไปไม่น้อย ดังนั้นพวกเราจึงมีโอกาส”

การคัดสรรอันเลือดเย็นโหดร้ายแต่ละชั้น น่ากลัวว่าจะมีผู้คนเหลือคณานับ ที่ล้มลงเบื้องหลังมือสังหารแต่ละคน เขาเหม่อมองเพดานอย่างใจลอยเงียบๆ

“เจ้าอายุเท่าใด” เด็กหนุ่มมองสีหน้าของเขา จู่ๆก็เปลี่ยนเรื่องสนทนา “สิบห้า”

“ที่แท้ก็อายุเท่าข้า” เด็กหนุ่มนิ่งงันไปครู่หนึ่ง “ยังนึกว่าเด็กกว่าข้า ชาวจังหววนเป็นเช่นเจ้าทุกคนหรือ”

“เจ้าเป็นคนแคว้นไคของแดนประจิม” เขาพินิจมองใบหน้าของเด็กหนุ่มอย่างละเอียด เครื่องหน้าชัดเจน คิ้วตาคมสัน ผิวพรรณมีสีดั่งข้าวสาลี มองผิวเผินมีเค้าของชาวฮั่นอยู่บ้าง จึงอ่านชาติกำเนิดของอีกฝ่ายไม่ออก

“ข้าเป็นคนพเนจร ไม่รู้ว่าเกิดในแคว้นใด” เด็กหนุ่มยิ้มหัว สีหน้าซับซ้อน “ข้าอยากรู้มากกว่าว่าเจ้ามาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร ห่างจากจังหววนตั้งหลายพันลี้”

เขาเงิบไปครู่หนึ่ง “ข้าถูกจับตัวมา”

“ใครจับเจ้ามา”

“ไม่รู้” นึกย้อนถึงฝีมือราวกับภูตผีของบุรุษผู้นั้น สีหน้าของเขาก็หม่นลง ฝีมือของทั้งสองฝ่ายห่างชั้นกันมาก แม้เขาจะไม่ได้ถูกยาพิษที่น่ากลัวว่าคงหนีไม่รอด เหนือฟ้ายังมีฟ้า เมื่อถูกคุมขังเขาจึงรู้ว่าในอดีตตนบาปบุญเพียงใด ยามนี้กำลังภายในของตัวเองถูกสะกดไว้ พลະกำลังมีไม่ถึงหนึ่งในสามของอดีตด้วยซ้ำ ยิ่งไร้หนทาง ได้แต่เพียงรอ รอว่าเมื่อใดจะมีโอกาส...

“เจ้าคิดหนีหรือ”

เขาใจหายวาบ เด็กหนุ่มตรงหน้ามีสีหน้าเจ้าเล่ห์ ราวกับอ่านความคิดของเขาได้ทะลุปรุโปร่ง

“ไม่ต้องห่วง ข้าไม่พูดไปหรอก” เด็กหนุ่มคล้ายจะสนุกกับท่าทีระแคะระวัง

^๑ ๑ หลี่ หรือลี้ เท่ากับ ๕๐๐ เมตร

ของเขา พลงหัวเราะเบาๆ “แต่ข้าขอแนะนำให้อ้าใจเสีย มาตราการป้องกันภัยของเทียนซานแน่นหนากว่าที่เจ้าเห็นมาก การออกจากลัทธิมีเพียงทางเดียว หากไม่มีบัญชา ให้เฝ้าทางเพียงใดก็ไร้ประโยชน์”

“เจ้าไม่ยากออกไปหรือ” เขาไม่เข้าใจนัก

“ข้าหรือ” เด็กหนุ่มทำหน้าทะเล้น “ไปที่ใดก็เหมือนกัน ทนมาถึงขั้นนี้แล้วจะหนีทำไมอีก ข้าจะพยายามไต่เต้าขึ้นที่สูง”

คนที่ไร้ทางหนีหรือ ทว่าเขาไม่เหมือนกัน มาตุภูมิของเขาอยู่ที่จิงหยวน เขาหายตัวไปกะทันหัน คาดว่าแม้แต่บิดาผู้เข้มงวดกวาดขันก็คงวิตกกังวล มีหน้าข้าเขายังมีมารดาที่เมตตาใจดี พี่น้องที่รักใคร่ปรองดอง ยังมีสาวน้อยผู้ติดตามที่เคยพบกันเพียงหนเดียวรออยู่อีกด้วย เจียงหนาน^๗ ดินแดนที่มีทิวทัศน์วิจิตรงดงามแสนละมุน...

ทันใดนั้นเขาก็หลุดเข้าสู่ภวังค์

เจ้าลัทธิจับจ้องสองตรุษที่คุกเข่าด้วยกันด้านล่างของห้องโถง แสงแดดยามอรุณทาบทออยู่บนร่างกายตั้งตรงของทั้งคู่ ดวงอาจจต้องเหลียวมอง รวากับคมมีดที่เพิ่งถูกลับให้คมกริบ

“ดีมาก หน่วยก้านดีตามคาด! ลำบากผู้อาวุโสขุ่ยแล้ว” บุรุษที่อยู่เบื้องบนผงกศีรษะบ้ายิ้ม ดูค่อนข้างพึงพอใจ

“ขอบคุณเจ้าลัทธิ! นี่เป็นสิ่งที่ข้าน้อยควรทำ” ชายฉกรรจ์แดนประจิมร่างบึกบึนโค้งร่างขอคำชี้แนะ “สองคนนี้โดดเด่นยิ่งนักในการประลองศึก ขอเจ้าลัทธิโปรดแต่งตั้งนาม”

แต่งตั้งนาม! จากหมายเลขประจำตัวอันว่างเปล่ากระทั้งมีนามเป็นของตัวเอง ล้วนต้องพิสุจน์ฝีมือด้วยหยาตเหวี่ยงและโล่ห์ตกก่อนจึงจะมีสิทธิ์ได้ครอบครอง

^๗ ดินแดนบริเวณตอนล่างของแม่น้ำแยงซี (แม่น้ำหยางจื่อเจียง) ปัจจุบันครอบคลุมพื้นที่นครเซี่ยงไฮ้ ตอนเหนือของมณฑลเจ้อเจียง ทางตอนใต้ของมณฑลเจียงซู ทางตอนใต้ของมณฑลอันฮุย ทางตอนเหนือของมณฑลเจียงซี

เจ้าลัทธิบนบัลลังก์ลึงเลอยู่ครู่หนึ่ง ซี่ไปยังตรุนหนึ่งโน้น

“นับจากวันนี้เจ้ามีนามว่าจ้อเวย ไปเข้าค่ายสังหาร ส่วนอีกคนชาวจงหยวน หรือ” เขาจำเป้าหมายที่ตัวเองบัญชาให้จับตัวมารวกับของเล่นไม่ได้เสียแล้ว

“เรียนเจ้าลัทธิ เขาคือหนึ่งในเชลยที่เจ้าลัทธิจับมาจากจงหยวนเมื่อสองปีก่อน”

“ชาวจงหยวน มีไม่มากที่มาถึงขั้นนี้ได้” เจ้าลัทธิระบายยิ้มคล้ายกำลังครุ่นคิด เอามือเท้าคางพินิจสำรวจอยู่จิตใจใหญ่ “ไปตามจยาเยี่ยมา”

ภายในห้องโถงใหญ่เงียบสงัด สหายข้างกายลอบส่งสายตาทวนอึ้ง เป็นกังวลมาให้ ฝ่ามือของเขาขึ้นไปด้วยเหงื่อ เวลาอาจผ่านไปไม่นาน ทว่าเขากลับรู้สึกยาวนานเหลือแสน ทุกอึดใจราวกับทนทุกข์ เขาไม่ยอมยกหน้า ด้วยเกรงว่าสายตาจะเปิดเผยความคิดของตัวเอง จึงจจจ้องพื้นหินหยกใต้เท้าอย่างไม่ละสายตา

“จยาเยี่ยค่านับเจ้าลัทธิ” น้ำเสียงที่ไม่รู้จักดังขึ้น เย็นเรียบราวกับหยกที่อยู่ใหนารน้ำพุ เสนาะหู สงบนิ่ง ร่างหนึ่งคุกเข่าอยู่ข้างตัวตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้ ได้ยินเพียงเสียงชายเสื้อดั่งสวบสาบ

“จยาเยี่ย ภารกิจคราวก่อนเจ้าจัดการได้ดีมาก ข้าคิดอยู่ตลอดว่าควรตรกรางวัลอะไรเจ้าดี”

“ขอบคุณเจ้าลัทธิ จยาเยี่ยมิกล้า”

“ขุนบำเหน็จเพราะความดีความชอบ ไยจึงไม่กล้า” เจ้าลัทธิหัวเราะเสียงเบา “ในเจ็ดสังหาร มีเพียงเจ้าที่ไร้สมุนใต้อาณัติ คนผู้นี้คือมือสังหารที่รับเข้ามาใหม่ของปีนี้ ยกให้เป็นผู้คุ้มกันเงาของเจ้า ดีหรือไม่”

“เจ้าลัทธิเป็นห่วง จยาเยี่ยน้อมรับบัญชา”

“เมื่อเป็นเช่นนั้น นับจากวันนี้ให้นามว่าซู่อิง ชีวิตของเขาเป็นของเจ้าแล้ว” วาจาราบเรียบหยุดไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ยขึ้นอีก “ข้ารู้ว่าเจ้าไม่ชอบชาวจงหยวน แต่ผู้อาวุโสขุยฝีกฝนเคี้ยวกราล่าปากนก ลงทัณฑ์ได้ตามใจ แต่อย่าได้สังหารง่าย ๆ เช่นผู้คุ้มกันเงาคนก่อนก็แล้วกัน”

“ขอบคุณเจ้าลัทธิที่ชี้แนะ จยาเยี่ยจะตรองความหนักเบา”

“เจ้าเป็นเด็กที่ทำอะไรเหมาะสมเสมอ ขำวางใจ ไปเถอะ สอนกฎเกณฑ์ มารยาทให้เขาดีๆ”

“รับทราบ!”

เขาเงยหน้าขึ้น ชุดสีขาวสะท้อนสู่สายตา เปล่งประกายรำไรใต้เงาแดด พาให้นึกถึงหิมะยามฤดูใบไม้ผลิที่เพิ่งละลายของแถบเจียงหนาน เรือนผมดำลึบเคลือบดำ ดวงตาเป็นประกายดูจ่น้ำ พวงแก้มอ่อนนุ่มเนียนใสกระจ่าง เรือนร่างเล็กบอบบางราวกับเพียงสัมผัสก็แตกร้าวทันที

นางรู้สึกได้ถึงสายตาของเขา จึงเบือนหน้าหนี คล้ายสะกดความหงุดหงิด

เขาตะลึงงันยิ่งๆ เกรงว่าเทียนซานถล่มก็ยังไม่ทำให้เขาตะลึงพริ้งเปริดได้เช่นนี้ หนึ่งในเจ็ดสังหาร ยอดฝีมือที่กล้าศึกนานัปการของลัทธิมาร เป็นเด็กสาวอายุราวสิบสามปี

เขาเดินตามเงาร่างเล็กบางอย่างช้าๆ

ผ่านสะพานโค้งที่บุปผาโน้มกิ่งคลอเคลีย เลี้ยวอ้อมมะเบี๋ยมทางเดินเก่าโค้งได้กลิ่นหอมเจืออยู่ในอากาศเป็นระยะ ภูเขาไกลพรำมัว นภาสีฟ้าคราม เสียงขับขานของสาวน้อยดังแว่วมาไม่รู้จากแห่งใด การสังหารฆ่าฟันเมื่อหนึ่งเดือนก่อนราวกับคนละภพภูมิ

หลังจากเดินไปตามทางบุปผาอยู่พักใหญ่ ในที่สุดก็ถึงสวนลึกแห่งหนึ่งทันทีที่เข้าไป เขานึกว่าตัวเองก้าวเข้าไปอยู่ในทะเลบุปผา ดอกไม้สดหลากหลายสีสลับเบ่งบานอวดสายตากันสะพรั่ง แย่ยวนงดงามนานาพรรณ กลิ่นอายฤดูใบไม้ผลิแทบทะลวงฝ่ากำแพงต่ำ สุดทางทะเลบุปผาคือหอขนาดกะทัดรัดน่ารักหลังหนึ่ง ดอกสาส์นสีขาวหิมะบานสะพรั่งอยู่ด้านหน้า ตัดกับหลังคากระเบื้องสลัวรางสีด้าครึ้ม ชับแน่นให้เด่นสะดุดตายามอยู่ใต้ฟ้าสีคราม

สายลมโชยพัดวูบหนึ่ง กลีบดอกไม้ปลิวปลิว ทั้งยังมีหลายกลีบหล่นลงบนเรือนผมของเด็กสาว ผมสีดำดูจ่น้ำหมึก กลีบดอกไม้ดูหิมะ สีดำและขาวตัดกันชวนมอง

“ตั้งแต่วັນนี้ เจ้าพักที่นี่” นิ้วเรียวยาวชี้ไปยังห้องปีก

เขาชำเลื่องมองแวบหนึ่ง เสียงใสดังขึ้นอีกครั้ง

“กฎของที่นี่คือพูดให้น้อยผิดให้น้อย ระวังวาจาและการกระทำ มีธุระก็สั่งบ่าวรับใช้ ขาดเหลืออะไรก็ไปหาพวกเขาเอง ข้าใช้เวลาเจ้าสามวันในการเรียนรู้สิ่งที่ผู้คุมกันงาต้องทำ ส่วนที่ไม่เข้าใจถามข้าได้ แต่ปกติข้ามีความอดทนไม่มากนัก” นางหันกายกลับมา นัยน์ตาดำลึบสุขุมเรียบนิ่งดุจสระน้ำยามฤดูหนาว “ฉะนั้นทางที่ดีเจ้าจงเรียนรู้ให้เร็ว”

ถูกเด็กสาวอ่อนวัยคนหนึ่งอบรมไม่ใช่เรื่องน่ายินดีนัก เขาได้แต่พยักหน้าเฉยๆ

“อีกสามวันข้าจะสอนทักษะสังหารให้เจ้าใหม่ ถึงเวลาจะลำบากเหน็ดเหนื่อย ถือโอกาสพักผ่อนนอมแรงในช่วงหลายวันนี้เถอะ” เด็กสาวกล่าวจบก็ก้าวขึ้นชั้นบน แต่แล้วก็หยุดกลางคัน “ชั้นสองเป็นที่พักของข้า ห้ามล่วงล้ำโดยไม่ได้รับอนุญาต มิฉะนั้นข้าจะอะไรก็ส่งเสียงรายงานที่ชั้นล่าง”

“ข้าควรเรียกท่านอย่างไร” เขาคดเสียดสงสัยถามประโยคแรก

นางมิได้หันหน้ากลับมา เรือนผมดำเงางามสยายเล็กน้อย

“เจ้าเรียกนามของข้าได้เลย ต่อไปข้าก็คือนายของเจ้า ชูอิง!”

ชูอิงเดินสำรวจอาณาบริเวณทั่วสวนรอบหนึ่ง ส่วนที่ใหญ่จนชวนตะลึงมีผู้คนอยู่เพียงน้อยนิด บ่าวรับใช้ทำความสะอาดห้องหับเรียบร้อยอย่างรวดเร็ว ผ้าห่มไหมอ่อนนุ่ม โต๊ะใหม่เอี่ยม เครื่องเรือนสะดวกสบาย เขาเปิดหน้าต่างมองออกไป แสงแดดในฤดูใบไม้ผลิสว่างไสวงดงามช่วยให้ทัศนวิสัยดูอบอุ่นสบายตา

เขารินน้ำชาถ้วยหนึ่ง กลิ่นหอมกรุ่นของชาร้อนโชยปะทะจมูก เมื่อยกจิบ ลิ้มรสก็พลันหอมอวลไปทั่วปาก เป็นชาจินชานอันเลิ^๑ ถ้วยชาในมือไสกระจ่างดูน่าแข็ง ประณีตนุ่มนวลดั่งหยก มองแล้วก็รู้ทันทีว่าเป็นเครื่องเคลือบชั้นเลิศ

^๑ชาเข็มเงินจินชาน เป็นประเภทชาเหลือง ผลิตจากพื้นที่เขตจินชาน บนเกาะกลางทะเลสาบตั้งถึงเมืองยฺวี่หยาง มณฑลหูหนาน ชาดั้งเดิมที่เพาะปลูกในพื้นที่แถบนี้เป็นชาที่มีขนแน่น ยอดเรียวยาวแหลมเหมือนเข็ม ขนเป็นสีเงินส่องประกายเมื่อต้องแสง หลังจากผ่านกระบวนการนวดและหมักแล้ว ใบชาสีเขียวจะเปลี่ยนเป็นสีเหลือง

แห่งเยว้เหยา^{*} ที่กลมดั่งจันทร์รา น้ำหนักเบาจุลเมฆ ในป่าลึกเขตนอกด่านเช่นนี้ ยังมีเครื่องเรือนของใช้สุดแสนประณีตบรรจง นี่ขนาดเป็นเพียงหนึ่งในเจ็ดสิ่งหาหาเท่านั้น หากเป็นเจ้าลัทธิหรือทูตฝ่ายซ้ายขวา ย่อมคาดเดาได้ว่าจะหุหุหาเพียงใด

เสียงเคาะประตูเบาๆ ดังขึ้น หลังจากได้รับอนุญาตแล้ว บ่าวรับใช้ก็เดิน นอบน้อมเข้ามา วัดตัวเตรียมตัดชุดให้เขาอย่างคล่องแคล่ว ระหว่างง่วนกับ ภารกิจยังไม่ลืมกิริยาสุภาพอ่อนน้อม ทำให้เขารู้สึกประหม่า ไม่นาน สาวใช้จิ้มลิ้ม ที่มัดเกละสองข้างก็เดินถือถาดผลไม้เข้ามา สีหน้าระบวยิ้ม ลักยิ้มหวานหยด

“คุณชายคงจะเหนื่อยแล้ว ลองชิมลูกหม่อนกับลูกเหมย^๐สดที่เพิ่งเก็บลิ เจ้าคะ อีกเดี๋ยวไปเหอ^{๐๐}ต้มเห็ดหูหนูขาวก็จะเสร็จแล้ว” ผลไม้สดชุ่มฉ่ำยังมีหยดน้ำ หลังล้างทำความสะอาดเกาะอยู่ รสชาติหวานอร่อย

“เจ้าชื่อ...”

“บ่าวลวี่อู้เจ้าคะ เชิญคุณชายสั่งมาได้ คุณหนูกับคุณชายก็คือเจ้านายของ ที่นี่” สาวใช้ตอบอย่างว่าง่าย

“เจ้าอยู่ที่นี่นานเท่าไรแล้ว”

“ลวี่อู้อยู่ที่นี้มาสี่ปี เปลี่ยนเจ้านายมาสามคน รับใช้คุณหนูมาหนึ่งปีกว่า แล้ว” ดวงตาลมกะพริบเบาๆ เด็กสาวตอบฉะฉาน

“เจ้านายทั้งสามล้วนเป็นเจ็ดสิ่งหาหาหรือ”

“เจ้าคะ”

“เจ้ารู้เรื่องของผู้คุ้มกันเงามากแค่ไหน”

“บ่าวรู้เพียงว่าปกติเจ้านายจะเป็นผู้เลือกสรรผู้คุ้มกันเงาด้วยตนเอง ผู้ที่ เจ้าลัทธิเลือกเองเช่นคุณชายนั้นมันน้อยมาก” ลวี่อู้ตอบพร้อมรอยยิ้มสวยหวาน “ผู้คุ้มกันเงาเป็นคนสนิทที่เจ้านายไว้วางใจให้ติดตามคอยตาม ได้ดีมีเกียรติตาม เจ้านาย นี่เป็นเพราะเจ้าลัทธิเห็นคุณชายอยู่ในสายตา”

^{*}Yue kiln เครื่องเคลือบสีเขียวชนิดหนึ่ง จัดอยู่ในกลุ่มเครื่องเคลือบสีลาตล (celadon)

^{๐๐}ผลไม้ตระกูลเบอร์รี่

^{๐๐๐}แปะฮะ (lily bulb) สมุนไพรจีนกลุ่มบำรุงธาตุเย็น

“เหตุใดในเจ็ดสังหารจึงมีเพียงนางที่ไม่มีผู้คุ้มกันเงา”

ลวี่อู่ลิ่งเลเล็กน้อย “ในอดีตคุณหนูเคยมี ภายหลัง...”

“ถูกสังหารหรือ” เขาเอ่ยคำถามข้องใจออกไปตามตรง “เพราะเหตุใด”

“คุณชายโปรดอย่าถามอีกเลย บ่าวรับใช้เช่นพวกเราไม่สะดวกที่จะกล่าว”
ลวี่อู่ลิ่งวอนด้วยท่าที่น่าสงสาร

“ข้าจำเป็นต้องรู้ว่านางมีกฎห้ามอะไร” เขาหยิ่งเชิงระบวยิ้ม พยายาม
ตะล่อมเกลี้ยกล่อม “เกิดล่วงเกินเข้าโดยไม่ระวังมิถูกเข้าใจผิดแย่หรือ”

เห็นรอยยิ้มของเขา ดวงหน้าของลวี่อู่ก็แดงปลั่งทันที นางก้มหน้าอ้าอึ้ง
“คุณหนูมีนิสัยสันโดษ รักความสะอาด ไม่ชอบให้ใครเข้าใกล้ แล้วก็ไม่ได้มี
ข้อห้ามอะไรเป็นพิเศษเจ้าค่ะ”

“มีเจ็ดสังหารคนอื่นๆ ไปมาหาสู่หรือไม่” เมื่อเห็นว่าถามอะไรไม่ได้มากกว่านี้
แล้ว เขาจึงเปลี่ยนเรื่องสนทนา

ลวี่อู่ดูโล่งใจอย่างเห็นได้ชัด “แทบไม่มีเลยเจ้าค่ะ”

“ภารกิจในลัทธิมีมากหรือไม่”

“ภารกิจที่ต้องให้คุณหนูไปด้วยตัวเองมีน้อยมาก ปีละเพียงไม่กี่ครั้ง
เท่านั้น”

“ดูไม่เหมือนเลยจริงๆ” นึกถึงดวงหน้าอ่อนเยาว์ราวกับหิมะ เขาก็ออด
พึมพำไม่ได้

ลวี่อู่รู้ดีว่าเขากำลังกล่าวถึงอะไร จึงยกมือปิดปากพลงยิ้มขัน “หาก
คุณชายกล่าวเช่นนี้ เจ็ดสังหารส่วนใหญ่ล้วนไม่เหมือนกันเลยเจ้าค่ะ!”

เขาตะลึงงัน “คนอื่นๆ เองก็อายุน้อยเช่นนี้หรือ”

“จะเป็นไปได้อย่างไรล่ะเจ้าค่ะ คุณหนูเป็นผู้ที่อายุน้อยที่สุด” ลวี่อู่อด
สงสัยหวัหวัไม่ได้ “ข้าน้อยหมายความว่าคุณหนูคุณชายคนอื่นๆ เองก็ล้วน...”
นางชะงักไปชั่วขณะ ราวกับไม่รู้ว่าจะอธิบายอย่างไร “อย่างไรเสียคุณชายเห็น
แล้วก็จะเข้าใจ ยังมีเวลาอีกนาน”

เวลาสามวัน ชูอิงสืบข่าวได้ไม่มากนัก

แม้ว่ารับใช้จะสุภาพนอบน้อม แต่หากถามความลึกหย่อนก็จะปิดปากเงียบ บ่ายเย็นไม่รู้ไม่เห็น เขายังคงรู้เรื่องของผู้คุ้มกันเงาไม่มากนัก ทันใดนั้นก็มีความบังเอิญหน้าตาถูกก้อนหินเล็กกระแทก เมื่อเปิดหน้าต่างออกไปดู ก็เห็นใบหน้าของ จิวเวยกำลังชะเง้อสำรวจอยู่บนกำแพง พอเห็นเขาชะงักศีรษะออกมา จิวเวย ก็ฉีกยิ้มพลางกวักมือ

ได้เจอสหทยะทันหันทำให้จิตใจรู้สึกเบิกบาน ทั้งสองพากันไปนั่งหลบมุม เงียบๆ จิวเวยกระโดดขึ้นบนต้นไม้ สนั่นหาไปพลางเหลียวซ้ายแลขวา

“เป็นอย่างไร”

“ก็ยี้ดดี!” ชูอิงผ่นลมหายใจเอือกหนึ่ง ไม่รู้จะบรรยายอย่างไร หลายวันนี้ เขาไม่ได้เจอจายาเยี่ยเลยสักครั้ง จับทางคาดเดาไม่ถูก ไม่รู้จักนิสัยใจคอของอีกฝ่าย แม้แต่น้อย

จิวเวยฟังเขาเล่าคร่าวๆ “ข้าเองก็ช่วยสืบข่าวให้เจ้าอยู่เหมือนกัน คนผู้นี้ ไม่ธรรมดาเลย”

“อย่างไรหรือ”

“เจ้าไม่แปลกใจหรือ ด้วยอายุของนางสามารถไต่เต้าขึ้นไปอยู่ในเจ็ดสังหารได้”

ชูอิงนิ่งเงียบไม่ปริปาก เขาเองก็สงสัยมาตลอด ต่อให้เป็นยอดคนดังที่ บิดาเคยกล่าว ตัวเขานับว่าหน่วยก้านดีเยี่ยมแล้ว แต่ยังคงไม่อาจจินตนาการว่า เด็กสาววัยเยาว์คนหนึ่งสามารถสังหารเช่นฆ่าผู้คนในค่ายเชลยศึกจนก้าวถึงตำแหน่ง ในวันนี้ได้

“ในวัยเด็ก นางถูกผู้อาวุโสคนก่อนต้องตารับเป็นศิษย์ทายาท หลังจาก ร่ำเรียนแล้วก็เข้าค่ายฝึกรบโดยตรง สองปีก่อนผู้ครองแคว้นซูลู่^{๑๒} กุมอำนาจ ในแคว้น ใช้อำนาจประสพภัยธรรมชาติปฏิเสธรการส่งเครื่องบรรณาการ เจ้าลัทธิ โกรธเป็นพินเป็นไฟ เพื่อเป็นการข่มขวัญแคว้นต่างๆ ในแดนประจิม จึงส่ง

^{๑๒}ชื่อเมืองคัชการ์ (Kashgar) สมัยโบราณ อยู่ในเขตปกครองตนเองซินเจียงอุยกูร์ ทางตะวันตกเฉียงเหนือของจีน

ยอดฝีมือไปลอบสังหารผู้ครองแคว้นสองรุ่น จนกระทั่งผู้ครองแคว้นรุ่นที่สามส่งสาร
 สวามิภักดิ์ พร้อมด้วยอัญมณีมากมายมาบรรณาการ ทั้งยังส่งทายาทเข้าลัทธิเป็น
 ตัวประกันเรื่องจึงยุติลง เรื่องนี้ส่งผลให้ชื่อเสียงของลัทธิขจรขยาย ค่าตอบแทน
 คือเจ็ดสังหารตายไปห้าคน ค่ายสังหารเองก็เสียหายหนักหน่วง นางได้เลื่อน
 ตำแหน่งในปีนั้นหลังสังหารขุนนางคนสำคัญของแคว้นจวีซือ เจ้าอย่าได้สบประมาท
 นางเชียว จนถึงตอนนี้นางก็ยังไม่เคยพลาด”

เขาตั้งใจฟังอย่างละเอียด แวดตาเคร่งขรึม

“ซูอิง ข้าเป็นห่วงเจ้า” หลังจากตรองอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดจ๊อเวย์ก็เอ่ยปาก
 “ผู้คุ้มกันเงาคนก่อนของนางก็เป็นชาวจงหยวน ภายหลังไม่รู้เพราะเหตุใดถึง
 ถูกนางฆ่า เจ้า...”

“ข้ารู้!” เขาจะไม่รู้ได้อย่างไร เจ้าลัทธิจัดให้เขามาอยู่ที่นี่ เดิมก็เพื่อจับตา
 อยู่แล้ว

“ซูอิง ข้าได้ยินมาว่าหากชาวจงหยวนรอดชีวิตออกจากค่ายสังหารได้ ล้วน
 ต้องกินลูกกลอนชาด เจ้าได้...”

“ข้ากินไปแล้ว” เขาตอบทันที น้ำเสียงเรียบเฉย “สองวันก่อนทูตฝ่ายชาว
 สงมาได้ด้วยตัวเอง เป็นเกียรติอะไรเช่นนี้”

จ๊อเวย์มองสีหน้าปราศจากการมธของซูอิงแล้วพูดไม่ออกไปอึดใจใหญ่
 วันก่อนเขาเพิ่งได้ยินว่า เจ้าลัทธิมีปัญชามานานแล้ว ชาวจงหยวนที่กลายเป็น
 มือสังหารต้องกินยาลูกกลอนชาดที่ปรุงจากตำรับยาเฉพาะ โดยมีกำหนดให้กินยา
 แก่พิษเป็นระยะ หากถึงเวลาแล้วไม่ได้กิน แผลงในยาลูกกลอนชาดจะเจาะเข้าไป
 กัดกินสมอง ทำให้ทรมานเจ็บปวดเจียนตาย ส่วนมากเมื่ออาการกำเริบครั้งแรก
 ก็จะเจ็บปวดจนคลุ้มคลั่งอลาละวาด เมื่อมีพันธนาการผูกมัดเช่นนี้ ต่อให้มีโอกาส
 หนีออกจากเทียนซาน ก็ไม่มีใครกล้าคิดคดทรยศ

เงียบอยู่พักใหญ่ ซูอิงก็หัวเราะ “เจ้าไม่ต้องมองข้าเช่นนั้น ข้าไม่เป็นไร
 ข้าอยากถามว่าเจ้ารู้หรือไม่ว่าผู้คุ้มกันเงาคือตัวตนเช่นใด”

จ๊อเวย์ครุ่นคิดชั่วครู่ “ภารกิจที่เจ็ดสังหารออกโรงเองล้วนเป็นภารกิจหิน
 จำเป็นต้องมีพรรคพวกที่เข้าซารูใจคอยช่วย ฝีมือความสามารถย่อมต้องเก่งกล้า

ดังนั้นจึงกำเนิดเป็นผู้คุ้มกันเงา ซึ่งถูกมองว่าเป็นร่างแยกของเจ็ดสังหารผู้เป็นนาย หากผู้คุ้มกันเงาออกรื่อง ผู้เป็นนายก็ต้องรับผิดชอบด้วย” หลังจากซึ่งใจครู่หนึ่ง จีวเวยจึงกล่าวเสริมอีกว่า “ซูอิง เจ้าต้องทำให้นางไว้วางใจ ทางที่ดีพยายามช่วยเหลือนาง เจ้าต้องเข้าใจว่าหากเจ้านายตาย ผู้คุ้มกันเงาเองก็จะ...”

“ถูกกำจัดด้วยไฟหรือไม่” เห็นอีกฝ่ายพยักหน้า ซูอิงก็มีได้แปลกใจ ความเกี้ยวข้องที่พัวพันตัดไม่ขาดย่อมต้องรวมเป็นรวมตายอย่างเลี่ยงไม่ได้ เบื้องหลังเกียรติยศที่มีร่วมกันก็คือพินาศด้วยกัน ต่อให้ไม่สมัครใจเพียงใดก็ต้องก้มหน้าสู้ขาดใจ ช่างเป็นวิธีปกป้องครองคนที่ยอดเยี่ยม

“อย่าเอาแต่พูดเรื่องของข้าเลย ทางเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง” เขาทำลายความเงียบด้วยการเอ่ยถามจีวเวย

“อีกสิบวันก็จะลงจากเขาแล้ว” จีวเวยสะบัดศีรษะ กระโดดลงจากต้นไม้ อย่างคล่องแคล่ว

“มีภารกิจเร็วเช่นนี้เลยหรือ”

“อืม” จีวเวยดูไม่แยแสนัก “เริ่มแรกน่าจะไม่ใช่ภารกิจที่ตั้งมือเกินไป สัมผัสประสบการณ์หน่อยก็ดี”

เขามุ่นคิ้ว “ระวังไว้ก่อนเป็นดี”

“วางใจ ข้าต้องมีชีวิตรอดกลับมาแน่ ไม่ตายง่าย ๆ หรอก” เด็กหนุ่มเหยียดกายตรง ทอดสายตามองเทือกเขาสูงต่ำที่ทอดตัวยาวเชื่อมต่อกันอยู่ไกลลิบ บางส่วนออกสีครามแทบหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับขอบฟ้า “ซูอิง”

“หืม?”

“เจ้าเองก็อย่าตายล่ะ”

การเข้าถึงผู้ที่ไม่เป็นมิตรเป็นเรื่องยาก การได้รับความไว้วางใจจากนางยิ่งเป็นเรื่องยากเย็นแสนเข็ญ

ทั้งสองนับว่าอยู่ด้วยกันทุกเช้าค่ำทุกทิวและราตรี ทว่าทุกจิตใจที่เผชิญหน้ากันล้วนผ่านไปกับการฝึกฝนและเล่าเรียนวิชา จำแลงกายดำเนินการสืบสวนอย่างไร เข้าใกล้เป้าหมายสังหารอย่างไร เร้นกายหลบหนีเช่นไรหลังสิ้นภารกิจ

สังหาร ยังมีวิชาพิฆาตสังหาร ชุ่มโจมตีสืบความเคลื่อนไหว ตะล่อมข้อมูล ใช้สายลับ บัญชาคน เรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมของแคว้นต่างๆ...เขาไม่เคยคิดมาก่อนว่าการเป็นมือสังหารต้องเรียนรู้มากมายถึงเพียงนี้ เทียบกันแล้ว สิ่งที่ยากเชลยกับค่ายฝึกบรสอนมีเพียงการสังหารทั้งสิ้น ซึ่งกลับกลายเป็นเรื่องง่ายไปถนัดใจ

จยาเยียบเจียบชริม พุดน้อย เพียงชี้ส่วนสำคัญที่จำเป็น สาธิตให้ดูเป็นครั้งคราว ที่เหลือเขาล้วนต้องเรียนรู้ด้วยตัวเอง ส่วนที่ไม่ถูกนางไม่เคยตำหนิต่อว่า เพียงแค่เห็นร่างผลจากไป ทิ้งให้เขายืนอยู่เช่นนั้น บรรยายไม่ออกมาเป็นความรู้สึกเช่นใด

ในระยะเวลาหนึ่งปีที่อยู่ด้วยกัน นางเคยออกไปข้างนอกหลายครั้ง ชู่อิ่งต่างจากผู้คุ้มกันเงาคนอื่น ๆ นางไม่เคยพาเขาไปด้วย ผู้คุ้มกันเงาที่ควรติดตามเป็นเงาถูกปล่อยให้อยู่เฉยๆ ในลัทธิ ไซว่าเขาจะไม่รู้ว่าคำครหาเลวร้ายเพียงใด เขาไม่สนใจสายตาเหยียดหยามดูแคลนเหล่านั้น ทว่าข่มความร้อไนใจที่แอบเก็บไว้ไม่ได้ หากเป็นเช่นนี้ต่อไป เมื่อไรจะมีโอกาสหลีกเลี่ยงจากสถานะในยามนี้ได้

จ๊วเวยขึ้นเป็นมือสังหารที่มากด้วยประสบการณ์แล้ว ทำภารกิจเสร็จสิ้นได้อย่างรวดเร็วและงดงาม ไม่นานนี้ได้เข้าพบเจ้าลัทธิอีกครั้ง ได้รับการปูนบำเหน็จมาไม่น้อย ยามไม่มีภารกิจ ทั้งสองมักสนทนากันเสมอ จ๊วเวยไม่เคยลืมหน้าของแปลกใหม่ที่น่าสนใจกลับมาด้วยตลอด นี่เป็นสหายเพียงคนเดียวของเขาบนเขาเทียนซาน

นอกจากช่วงเวลาเหล่านี้แล้ว เขาค่อนข้างเจียบชริม เพราะนางเจียบชริมยิ่งกว่า

ทั้งที่เป็นเด็กสาววัยแรกรุ่นท่าพุดติกรรมกลับดูราวนักบวชชาผู้บำเพ็ญเพียร นางแทบไม่ออกไปข้างนอก ไม่เคยทำตัวตามสบาย แทบไม่มีงานอดิเรกที่ชอบ นางอยู่บนชั้นสองของหอเล็กทุกวัน หนึ่งปีกว่ามานี้เขายังคงเดาไม่ออก นางมักมีปรางกรไรรูปขวงกันทุกความเป็นไปได้ในการหยั่งเชิงคาดเดาจากภายนอก

ท้ายที่สุดเขาอาจถูกพันนาการอยู่บนเขา ใช้ชีวิตอยู่ในกรงขังอันสุขสบาย ทว่าเย็นชืดไปทั้งชีวิต หากเป็นเช่นนั้นจริง เขาก็ไม่รู้ว่าตัวเองจะเสียดสีคลุ้มคลั่ง

หรือไม่ หรือจะต้องอยู่ด้านนอกตำหนักรอให้นางเป็นฝ่ายออกมาเป็นผู้ติดตาม
ดั่งเงาเช่นนี้ตลอดไป

ถ้อยคำถากถางดังเข้ามาในโสตประสาท ชูอิงคร้านจะเหลือบแล

เหล่าทรนแห่ค่ายสังหารอาจเปี่ยมล้นด้วยพลกำลังแห่งวัยอันหนุ่มแน่น
ในยามไม่มีภารกิจก็มักหาเรื่องประลองต่อสู้ เจ้าลัทธิไม่สนใจเรื่องเหล่านี้ บางที
ในสายตาของผู้เป็นนาย พวกเขาก็เหมือนสุนัขที่เลี้ยงไว้สะสม จำต้องออกกำลัง
ให้เหมาะสมบ้าง ทว่าแม้ข่าวลือและคำครหาจะหยาบเหยียด กลับไม่มีใครกล้า
ทำหายเขาซึ่งหน้า อย่างไรเสีย สถานะของจายาเยี่ยก็สูงกว่าคนทั่วไป ผู้คุ้มกันงา
ของนางแม้ไม่ได้รับความสำคัญเพียงใด คนเหล่านั้นก็ทำได้เพียงยับยั้ง
เหน็บแนมลับหลังเท่านั้น หากมีใครกล้าเสี่ยงอันตรายยั่วยุให้เจ็ดสังหารบันดาล
โทสะ

เมื่อวาระจะคายहुตเข้ามาในโสตเขาก็ทำเพียงไม่ได้ยิน หากเป็นสมัยที่อยู่
เจียงหนาน น่ากลัวว่าเขาคงเดือดดาลจนชักกระบี่ออกจากฝักแล้ว ถูต้อง หาก
ยามนั้นเขาสามารถอดทนมากขึ้นอีกนิด ฉลาดกว่านี้อีกสักหน่อย ไหนเลยจะตกอยู่
ในสภาพเช่นวันนี้ได้

แสงแดดยามเที่ยงส่องลอดผ่านกลีบดอกไม้ ทาบทอดพื้นราวกับเหรียญทอง
ที่ถูกโปรยลงมา เงามรุ่มไม้หนาแน่น

ชูอิงยิ้มเยาะตัวเอง

จื่อซู่ลดความเร็วฝีเท้าลงโดยไม่รู้ตัว

เด็กหนุ่มคนนั้นยืนอยู่ใต้ชั้ววางดอกไม้ แม้กระทั่งเสียงอีกทีที่รอบด้าน
ก็ยังไม่ยินยอมฟัง ไม่รู้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ เขาหุบแขนเสื้อเล็กน้อย ดวงหน้า
หล่อเหลาดูเยียบเย็น ขนตาที่หลุมมองลงบดบังดวงตาเป็นประกายระยิบ ชูด
สีครามท่ามกลางเงาบุปผา พาให้รู้สึกโดดเดี่ยวอย่างน่าแปลก หัวใจเต้นรัว
ควบคุมไม่อยู่

“เจ้าเป็นใคร”

วาจาแสนธรรมดา ทว่าน่าเสียงกลับไม่ธรรมดา ยั่วชวนชักกระตุก เจ็ดด้วย

ความคาดคั้นสามส่วนออกด้ออันสามส่วน พาให้คนฟังวิญญานหลุดลอยเสียครึ่ง

ชู่อิงเงยหน้าขึ้น สบเนียนตาสะท้อนเปลวเพลิง เรือนผมดำขลับหยักศก สายารากับธารน้ำตก ขับแน่นผิวขาวผ่องดั่งงาช้าง บนหน้าผากคาดสร้อยทอง พลอยสีแดงสดจรดตรงหว่างคิ้วพอดี สายไหวเบาๆ ตามผีเท้าเอียงย่าง นัยน์ตาราวกับแมวดูล้ำลึก จมูกโด่งสันรากับหยก ดูเย้ายวนอย่างบอกไม่ถูก ที่ตึงดูตาสายตายิ่งกว่ารูปโฉมคือเรือนร่างโค้งเว้าอรรชรใต้ชุดสีแดงอมทองโปร่งแสง ยั่วสายตาราวอย่างไร้ขอบเขต

กลิ่นหอมหวานสะกดใจไชยเข้านาสิก ชู่อิงขยับถอยหลังไปหนึ่งก้าว มิได้เอ่ยตอบ

หญิงสาวรีเข้าไปพินิจมองอย่างไม่เกรงใจยิ่งกว่าเดิมราวกับไม่เห็นการหลบเลี่ยงของเขา

“คนใหม่ของค่ายสังหารหรือ แต่ไม่เคยเห็นมาก่อน บอกพี่สาวซี เจ้าชื่ออะไร” นิ้วเรียวยาวที่ย้อมเล็บด้วยสีแดงสดจากกลีบเทียนดอกกำลังจะไล่สัมผัสใบหน้าของเขา แต่กลับถูกเขาหลบเลี่ยงอย่างแยบยล

“ชู่อิง!”

น้ำเสียงเย็นใสดังเข้ามาในหู มือขาวสวยหยุดชะงัก หญิงสาวหันไปแย้มยิ้มเอียงคอมองผู้ที่เดินเลียบบระเบียงเข้ามา “ที่แท้เป็นคนของน้องสาวนี่เอง หมู่นี้สบายดีหรือไม่”

“จ๊อชู่เพิ่งกลับมา คาดว่าคงเหนื่อยแล้ว” จยาเยี่ยผงกศีรษะเล็กน้อยเป็นพิธี

“นั่นนะสิ ข้างนอกหรือจะสบายเท่าในลัทธิ” หญิงสาวยกมือปิดปากยิ้มยั่ว “ก่อนไปได้ยินว่าเจ้าลัทธิมอบผู้คุ้มกันเงาให้เจ้า ก็คือเขาหรือ”

“ถูกต้อง”

“ว่าไปแล้ว เจ้าลัทธิช่างดีต่อน้องสาวเหลือเกิน” จ๊อชู่คล้ายตัดพ้อคล้ายแง่งอน “ถึงได้มอบบุรุษหล่อเหลาให้เจ้า”

“ล้วนเป็นพระคุณของเจ้าลัทธิ”

“ได้ยินว่าเจ้าไม่ชอบเท่าไร” แวตตาเป็นประกายสั่นไหวดูจุน้ำ จ๊อชู่พอนลมหายใจหอมกรุ่น “พี่สาวเปลี่ยนคนให้ดีหรือไม่ คนของข้าเจ้าเลือกได้ตาม

สบาย”

“ขอบคุณความหวังดีของจื่อซู น่าเสียดายที่เจ้าลัทธิประทานให้ จยาเยี่ย มิกำลังเปลี่ยนโดยพลการ”

จื่อซูทอดถอนใจ “คนที่โหดเหี้ยมเช่นนี้ทำให้ข้าหวั่นไหวเสียแล้ว เจ้าจะถือสาหรือไม่หากข้าเรียกเขามาคุยด้วยบ่อยๆ”

“แล้วแต่จื่อซู” จยาเยี่ยไม่แยแส หันกายเตรียมผลจากไป

“น้องสาว ได้ยินว่าครั้งนี้เจ้าลัทธิให้เจ้าไปยังแคว้นซาเชอ^{๓๓} เป็นเรื่องจริงหรือไม่” จื่อซูฟังชั้นวางดอกไม้อย่างเฉื่อยเฉื่อย เรือนร่างอ่อนแอเหนื่อยวน แหวตาทวาดมองผ่านชู้ซึ่งคล้ายจะไร้เจตนา

“จื่อซูข่าวสารไวเสียจริง”

“ไม่พาเขาไปหรือ”

“ข้าย่อมมีแผนของตัวเอง”

“บางทีพี่สาวอาจพูดมากไป แต่เก็บผู้คุ้มกันเงาที่มีแต่ชื่อไว้จะมีประโยชน์อันใด” จื่อซูหัวเราะเบาๆ “ถ้าอย่างไรข้าไปเรียนขอให้เจ้าลัทธิเปลี่ยนคนให้น้องสาว ดีหรือไม่ เปลี่ยนเป็นคนที่คล่องแคล่ว เวลาทำงานจะได้สะดวก”

“เพียงผู้คุ้มกันเงาเล็กๆ คนเดียวก็ทำให้จื่อซูหนักใจแล้ว” จยาเยี่ยกระตุกยิ้มมุมปาก “เพียงแต่เจ้าลัทธิจัดสรรย่อมมีเหตุผล จยาเยี่ยไม่กล้าคาดเดาสงเดซ ยิ่งไม่กล้ารับทวนจื่อซู ข้ายังมีธุระต้องทำ ไว้คุยกันวันหลัง” กล่าวจบก็พยกพืดเล็กน้อยเป็นเชิงบอกชู้ก่อนจะหันร่างเดินไปตามระเบียบทางเดิน

จื่อซูมองส่งตามหลังทั้งสอง ปลายนิ้วเรียวเด็ดดอกไม้สวย พลังแย้มยิ้มอย่างนึกสนุก “น่าเสียดายจริง เขียนหมิงเจ้าว่าอย่างไร”

สิ้นเสียง เงาร่างหนึ่งก็ก้าวออกมาจากหลังต้นไม้ ชายหนุ่มหน้าตาคมลัน รวบผมสวมเกี้ยวครอบมวยเข้ามาประชิดข้างกายหญิงสาว สีหน้าฉายแววเฉยชา คล้ายไม่แยแส ทว่านัยน์ตาลับสะท้อนความร้อนรุ่มอย่างบอกไม่ถูก มือหนาทั้งสองข้างเลื่อนไปเกาะกุมเอวบางที่เปลือยเปล่า

^{๓๓}Shache county ชื่อเขตแดนหนึ่งในเมืองคัชการ์

“จะว่าอย่างไรได้ นางยังเด็กนัก ยังคิดไม่ได้” ว่าพลางลูบไล้ผิวนวลหอมกรุ่น น้ำเสียงของชายหนุ่มแหบพร่า สายตาจ้องร่างผอมบางที่ไกลออกไป “เจ้าถูกใจเจ้าเด็กนั่นหรือ”

“ดูน่าสนใจไม่เบา” ความรู้สึกซาบซ่านคันนิตๆ ทำให้จ๊อซูหัวเราะเสียงเบา “เจ้าเองก็เหมือนกันมิใช่หรือ น่าเสียดายที่เจ้าควบคุมนางไม่ได้ มิเช่นนั้น...” มือที่ปั้นเอวขยับรัดแน่นกะทันหัน นางส่งเสียงครางแผ่ว

“อย่ายั่วโห่ซะช้า ไม่เป็นผลดีกับเจ้า” เขียนหมิงกอดรัดเอวบางของโหมงามร่างนุ่มด้วยสีหน้าเรียบเฉย “นางไม่มีทางพินยอมมือข้าไปได้หรอก”

“นั่นสิ เหมือนข้าอย่างไรเล่า” แววตาของจ๊อซูเป็นประกายยั่วชวนหยอกเย้าเล่นๆ

เขียนหมิงมองดวงหน้าที่ขุ่นเคืองนิตๆ ของนางแล้วจึงยิ้ม โนม์ร่างลงปลอบประโลมทว่าปากกลับเอ่ยถ้อยคำที่สวนทางกับสีหน้าเกี่ยวพาวอย่างสิ้นเชิง “เมื่อวานท่านทูตฝ่ายซ้ายกับผู้อาวุโสเซียวหรือกันอย่างลับๆ อยู่หนึ่งชั่วยาม เจ้ารู้หรือไม่”

“สืบได้ความละเอียดหรือไม่” จ๊อซูน้ำเสียงขึงขัง แต่ยังคงสีหน้าหยาดยิ้ม

“เขาป้องกันอย่างแน่นหนา คนของข้าไม่อาจเข้าใกล้ได้”

“ข้ารู้เพียงว่าท่านทูตฝ่ายซ้ายส่งสารด่วนเรียกผู้อาวุโสจิ้งกลับลัทธิ” น้ำเสียงจ่อเลาะกดลงต่ำ “เจ้าลัทธิสั่งการให้ท่านทูตฝ่ายขวาตรวจสอบรายการเครื่องบรรณาการจากแดนประจิมในแต่ละปี ข้ายังส่งผู้อาวุโสขุไปเทียบความถูกต้องยังแคว้นต่างๆ อย่างลับๆ อีกด้วย”

“มีใครอื่นจับสังเกตหรือไม่”

“จยายเยี่ยนน่าจะเดาอะไรได้” จ๊อซูแค้นเสียงเย็นชา “ยายเด็กนั้นฉลาดเป็นกรด มิเช่นนั้นจะประจบเหมาะเป็นฝ่ายเสนอตัวไปที่แคว้นซาเซอได้อย่างไร”

“นางเฉลียวฉลาดนัก เจ้ามีแผนอย่างไร” เขียนหมิงระบายยิ้มชื่นชม ก้มศีรษะลงขบคำกระหงางเนียนเบาๆ

“ข้าหรือ” หญิงสาวสูดลมหายใจแผ่วเบา หลับตาเร้นประกายเย็นเยือก “ข้าจะทำอะไรได้ ก็ต้องเชื่อฟังเจ้าอยู่แล้ว”

เขียนหมิงไม่ปรินปากตอบอยู่ครูใหญ่ แวตาล้ำลึกคล้ายกำลังครุ่นคิดซึ่ง
น้ำหนัก นิ้วทั้งห้าลुบไล่ไปทั่ว ทันใดนั้นก็เลื่อนขึ้นกอบกุ่มเนินอกนุ่มชันแรงๆ
ทีหนึ่ง กระชิบอย่างร้ายกาจ “เซื่อฟังข้า เช่นนั้นก็กลับห้องกับข้าก่อน”

หญิงสาวขำคิกออกด้ออัน ปล่อยให้เขารวบร่างอุ่มขึ้น ขดกายซุกอยู่ใน
อ้อมอกของเขียนหมิงอย่างว่าง่าย ไม่รู้เมื่อไรที่ดอกไม้สดบนเรือนี้ออกขยี้จน
แหลกละเอียด ร่วงหล่นลงสู่พื้น